

ljuben človek ne more oporekati. V štirih nižjih dvojezičnih razredih se bode pač vsak učenec toliko priučil nemščini, da bode mogel vstopiti v čisti nemško višjo gimnazijo. Mi mislimo, da bi se na ta način več storilo za priučenje nemščine, kakor po nasprotnem potu, ki je sedaj tako priljubljen učni upravi in ga zagovarjajo nasprotniki naši. Včeraj je poslanec celjskega mesta mnogo govoril o zatiranju Nemcev na Spodnjem Štajarskem. Kaj je pa navel da bi to dokazal? S čim on hoče dokazati, da je naša stranka pritiskala Nemce v Celju ali jih še pritiska in oziroma kaj je prejšnja vlada ukrenila v tem oziru? Jedno stvar sem že omenil, namreč, da so se neki poslovenili uradniki v tamošnjih državnih uradih. Nadalje je gospod poslanec omenjal, da se je poslovenila zemljiška knjiga. Ta stvar pa ni s slovenskim uradovanjem v nobeni tesni zvezi, če se že hoče govoriti o poslovenjenju zemljiške knjige. Slovensko prebivalstvo na Spodnjem Štajarskem je zahtevalo in še vedno zahteva, da se mu pisma pri notarjih napravljajo v jeziku, katerega razume, t. j. v slovenščini. Če je pa pismo spisano v slovenščini, je čisto naravno in potrebno, da se vknjiži, kar obsega dotično pismo, ne besede več, pa tudi ne manj. Jaz torej ne razumem, kako se more govoriti o poslovenjenju zemljiške knjige. Nemškim strankam se vknjižijo njih stvari tako, kakor so se poprej, slovenskim strankam, katere zahtevajo slovenska pisma, se pa vknjižijo v slovenščini, kakor želé. O poslovenjenju zemljiške knjige torej ni nobenega govora. Slovenskim strankam se je le to dovolilo, kar se odreči ni moglo. Da je gospod zastopnik celjskega mesta tudi štajarski deželni poslanec, bil bi slišal obširne zaprave o tej stvari v deželnem zboru štajarskem, ki so privedle tako daleč, da se je bilo slenilo, da se naroči deželnemu odboru, naj se pritoži pri najvišjem sodišču. Ne vem, se je li to zgodilo ali ne, ali prepričan sem, da ni pričakovati uspeha, če se je to zgodilo.

In poslovenjenje okrajnega zastopa v Celju? — Da, gospoda moja, tukaj je pa nekaj posebnega. Ta skupščina je imela nemško večino, dokler ni razsodilo upravno sodišče, da celjski hišni posestniki ne smejo več voliti v skupini veleposestnikov. Tako je kakih 70 nemških volilcev izpalo iz volilnega seznama. S tem je bila odločena večina okrajnega zastopa. Da bi se to moglo imenovati poslovenjenje okrajnega zastopa, ne verjamem. Nemški živelj je v tem zastopu v znatni manjšini in gospod tovariš baron Hackelberg, ki je tudi član te skupščine, bode gotovo priznal naši stranki, da kot večina nepristransko postopamo. Torej ni utemeljeno, to zadevo okrajnega zastopa označevati za zatiranje Nemcev. Sprememba v sestavi tega okrajnega zastopa opira se pred vsem na dejanske obstoječe razmere, na katere se bi morala ozirati vsaka vlada, ako hoče biti pravična, naj ji potem že stoji na čelu grof Taaffe ali svetlost knez Windischgrätz. (Dalje prih.)

Cerkvene zadeve.

Petindvajsetletnica župnikovanja č. gosp. Franca Pintarja v Št. Jerneju pri Konjicah.

Lepa je Šentjernejska župnija. Bela cerkva na hribčku se daleč po Dravinjski dolini vidi in tudi zre na visoko zeleno Pohorje. Posebno lepo in veselo bilo pa je na tam hribčku v ponedeljek, dne 7. maja. Topiči, mlaji in pritrkovanje zvonov oznanjevali so svetu že v nedeljo zvečer, da se Šentjernejčani pripravljajo na neko posebno slovesnost. Res, bila je posebna in redka slo-

vesnost, vesela za celo šentjernejsko faro, za celo Konjiško dekanijo.

Te dni je namreč minilo 25 let, kar so zdanji g. župnik, Franc Pintar, prejeli za pastirsko palico te fare in pastirujejo na tem hribčku že celo četrto stoletje. Dovolj uzroka tedaj, da se hvaležni farani veselijo in ob taki priložnosti svoje veselje in ljubezen do svojega voditelja dejansko pokažejo. Šentjernejčani rešili so častno svojo nalogo! Prekrasno so ovenčali župnišče, cerkev in zvonik, postavili tik zvonika dva velikanska mlaja in prepregli ju z lepimi vencii, ter postavili več raznobarnih slavalokov s primernimi napisi. In ljudij, teh se je zbralo nepričakovano število. Od vseh stranij je vrelo verno ljudstvo, da vidi ta dan č. gospoda srebrnožupnika, od vseh stranij župnije prihajala so belooblečena dekleta, da s tem bolj povzdignejo slovesnost.

Ob 10. uri začeli smo se iz župnišča pomikati v slovesnem obhodu proti cerkvi. Gospoda srebrnožupnika, obdanega od 12 duhovnikov domače dekanije, katerim so se pridružili še č. g. Kolar, rojak šentjernejski, pozdravila je s krasnimi besedami učenka, z besedami, ki so nam, kakor č. gosp. župniku privabile solze v oči. Zahvalila se je gospodu župniku za sv. krst, za pravico na sv. birmo, za jedernati poduk, druge sv. zakramente vredno prejemati in zvesto hoditi po potu za Kristusom. Obljubila je v imenu hvaležnih součenk, da hočejo zdaj in ko odrastejo, držati se neomahljivo odkazane jim poti in tako svojemu pastirju stare dni poslušati, sebi pa večno srečo zagotoviti. Pozdravila se je gospoda srebrnožupnika deklica »Križevske družbe« srčno želeč, naj bi »naš mili pastir čakali se zlate in še demantne sv. maše v Št. Jerneju«. Jedna izmed 30 belooblečenih družic zahvalila se je navzočemu veleč. gospodu J. Vohu, dekanu konjiskemu, pa tudi vsem č. gg. duhovnikom, da so prišli v Št. Jernej to svečanost povikšat. V znamenje hvaležnosti podarila so dekleta slehernemu gospodu lep šopek iz svežih cvetlic. Č. g. slavljeneec zahvalivši se dekletom za njihov pozdrav, jih ganjenim srcem opominjajo, belo obleko, znamenje sv. nedolžnosti ohraniti neoskrunjeno in luč sv. vere ohraniti vedno gorečo, kakor so plamtele ta dan sveče v rokah »križevskih deklet«.

V hod v cerkev bil je zares veličasten, vreden zvestega namestnika božjega. Belooblečena dekleta, duhovni, otroci, cela fara, to združenje je veselo, oh, ko bi le tudi pred sodnika šli tako veseli! (Konec prih.)

Gospodarske stvari.

Ravno se drži, da bodeš zdrav!

Da je človek ravne rasti, da se lepo nosi in drži, je veliko vredno, bodi-si vojak ali duhovnik, gospod ali kmet, moški ali ženska; zatoj poslušajmo, kaj so g. Boštjan Kneipp v neki družbi o tem govorili.

Kakor je treba mlado drevo h kolu privezati, da se ravno, po koncu drži in rase, tako je tudi treba pri otrokih, kakor tudi pri odraslih na to gledati, da se ravno, po koncu drži. Za zdravje je mnogo na tem ležeče, kako se po navadi kdo nosi ali drži. Vsled slabega držanja se človek ravno tako lahko sključi, kakor vsled napačnega oblačenja ali mehkužnosti. Posebno stariši, pa tudi učitelji ne morejo nikoli zadosti skrbeti, da se njih otroci, primeroma njih učenci, natornega, ravnega držanja privadijo. Kdor dosti piše, bode redko kedaj obe rami jednaki imel, posebno če mehke kosti ima, kar je pri otrokih vselej navadno. Pomilovanja vredno je, kako se otroci in tudi mladi ljudje po višjih